

3757A

31. 5. 1892

433

ΘΡΗΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΠΥΛΗΝ.

Περήρανη, λεβέντικη, σά γέρος πολεμάρχος,
 Στην άκρη από τή χώρα μας πριν βγοῦμε 'ς τὸ ξωπόλι,
 Στέκεται εἰς τὴν μοναξιά καταμεσῆς μιὰ Πόλη.
 Τὴν λέγουνε ΒΑΣΙΛΙΚΗ καὶ Βασιλέας εἶναι
 Τῆς χώρας μας, σὰ σεβαστὸ ἱστορικὸ μνημεῖο.
 Ὁ χρόνος δὲν τὴν ἔφαγε, σεισμοὶ δὲν τὴν ταραξάν.
 Ἄλλη παρόμοια ὁ τόπος μας κληρονομιά δὲν ἔχει.
 Τραχόσια χρόνια ἀλόκληρα δὲν ἔκλεισαν ἀκόμα
 Ποῦ σάρκα ζωὴ τὸ ἔδωσε ἡ τέχνη τοῦ Βιτέλλη,
 Εἰς 'ς τὸ ρυθμὸ ποῦ ἔλαμψε στὸ νοῦ τοῦ Σαμμικέλλη.
 Λάμπουνε εἰς ταῖς πέτραις τῆς στολίδια σκωλισμένα,
 Ἐνα λιοντάρι φτερωτὸ, οἰκόσημα, κριάρα,
 Ἐπιγραφαὶς, κινώκαρα καὶ τρέγλυφα καὶ δίσκοι.
 Τοῦ χρόνου τ' ἀνεμθροχο τὸ ἀγίασαν τὰ ρόδα . . .
 Μὰ τὸ ἔμεινε ἡ ὠμορφιά τοῦ ρόδου τοῦ ὠχράτου.
 Ὁ θόλος τῆς, σὰν οὐρανὸς, στηρίζετ' ἀπὸ τὸ ξο
 Μ' ἀξία ἀρχιτεκτονική, οὐράνια δοξάρι.
 Κάτω ἀπ' αὐτὸν ὁ Σχοῦλεμβουργ ἔστησε τ' ἀρχηγεῖο.
 Καὶ μέσα ἀντηγγήσανε τῶν Στρατηγῶν συμβούλια,
 Διαταγαί, προστάγματα καὶ σχέδια πολέμου.
 Ἡ εὐλογία τῆς Παναγίας ποῦ καὶ 'χε τὸ βωμό τῆς *
 Ἐθέρμαινε κ' ἐφλόγιζε τ' ἀνδρειωμένα στήθια,
 Ὡς π' ἀντηγοῦσε ἀρμονικὰ παντοῦ τὸ ἄνωμά τῆς
 Τῆνομα ΝΙΚΗΣ ποῦ πνεγε τὴν χλασὴ τῶν Τούρκων.
 Ἡ ὄψις τῆς βαρύνεται μ' ἀνέκφραστη γλυκιάδα
 Μελαγχολίας ζωντανῆς π' ἀπλώνει εἰς τὸ νοῦ μας
 Τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα ἐκείων ποῦ τὴν ἐχτίσαν.
 Κάθε τῆς πέτρα ἐστήθηκε ἀπ' χέρια ἀδερφομένα
 Καθ' ἡλικίας καὶ τάξεως, μὲ ἰδρώτα καὶ λαχτάρα.
 Καὶ κάθε μιὰ τὰ σπλάγνα τῆς βαμμένα τάχει ἀπ' αἷμα
 Ἀδερφικὸ, ποῦ γόθηκε γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ
 Θρησκεία κ' Ἐθνικότητα, Πολιτισμὸ, Πατρίδα.
 Αὐτ' εἶναι τὸ καλῆτερο εἰς τὴ θωριά κ' ἀξία
 Ἀπ' ὅλα καὶ τὰ τέσσαρα στὸ γύρο θηλοκτήρια **
 Τοῦ πέτρινου τοῦ βραχιολιοῦ π' ὠχύρανε τὴ χώρα.
 Γε' αὐτὸ γι' αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ, τὰ ἱστορικὰ μας τείχη,
 Ὁ κόσμος ἐταράχτηκε, ἐπάλεψε ἡ Εὐρώπη,
 Οἱ διπλωμάται ὠμίλησαν, τὰ δόξα σ' ἡ ἱστορία.

Ἀπ' ταῖς πολλαῖς ταῖς γενεαῖς ποῦ διάβηκαν 'π ἐμπρός τῆς
 Καὶ ποιά δὲν τὴ σεβάσθηκε σὰ νάταν Ἅγιο-Βῆμα;
 Καὶ ποιά δὲν ἐπροσκύνησεν αὐτὸ τὸ ἀρτοφόρι
 Αὐτὸ ποῦ κλεῖ ὀλοζώνταναις παληαῖς μας παραδόσεις;
 Ἔτσι ἐζούσε ἡ Πόλη μας 'ς τὰ ὄνειρα τῆς δόξης
 Ὅταν, νὰ πέσῃ εἶπανε ἡ παλαιὰ μας Πόλη.
 Ἀνάθεμα στὸ ἄφοβο καὶ στὸ σκληρὸ τὸ χέρι
 Ποῦ ἀκαρδῆ καὶ ἀσπλαχνῆ σφουριά θὰ πρωτοδώσῃ!
 Θὰ πέσῃ, μουρμουρίζουνε. Νὰ ζῆ δὲν πρόπει, εἶπαν,
 Μιὰ δύναμη ὀλοζώντανῆ τῆς τέχνης κ' ἱστορίας,
 Ὅσαις καρδιαὶς ἐμάθανε, χωρὶς κανένα χτύπο,
 Γίγαντας νὰ κρεμνίζουνε καὶ νάνους νὰ ὑψώνουν.
 Γι' αὐταῖς δὲν ἔχει ὠμορφιά, ἀξία καμμιά δὲν ἔχει,
 Καὶ τὸ κορμί τῆς εἶν' γι' αὐταῖς στὸ πέρασμά των ἴμπόδιο.
 Μὲ μιὰ μονοκονδυλιά ἐνόμισαν ποῦ ἐσθύσαν
 Τὰ τόσα ποῦ πᾶνε γι' αὐτὴν καὶ γράφανε τὰ φῶτα
 Τοῦ Μουστοξόδη, Μαρμαρά, τοῦ Μόρδου καὶ τοῦ Σάνδη,
 Τοῦ Χρόνη καὶ τοῦ Ῥωμανοῦ, τοῦ Μάρκου Θεοτόκη.
 Πετοῦν τὰ χρόνια, φεύγουνε, μὰ ταῖς καρδιαὶς δὲν πέρνουνε,
 Ἐκείων ποῦ ζοῦν μὲ τοὺς παλμοὺς τῶν παλαιῶν μας χρόνων.
 Ὅτι εἶν' ἀρχαῖο ἱστορικὸ γι' αὐτοὺς δὲν λησμονιέται,
 Παληόνει, μὰ γλυκύτερο μὲς 'ς τὴν καρδιά των κλειέται.
 Τὸ τραγουδοῦνε ζωντανὸ, σὰν εἶν' λησμονημένο,
 Κι' ἀκόμα σὰν καταστραφῆ, τὸ κλαῖνε τὸ καῦμένο
 Τάχα τὰ γιοῦλια δὲν ἀνθοῦν σιμὰ 'ς τὸ πεθαμμένο;
 Ἴσως βαρέθηκε κ' αὐτὴ νὰ ζῆ ἀμελημένη . . .
 Ἀγάπη δὲν τὴν ἤθελε νὰ ἴηται μοιρασμένη,
 Ἡ ὄλοι νὰ τὴν ἀγαποῦν, ἡ νάναι πεθαμμένη.
 Σὲ χάνομε! . . μ' ἀθάνατη ἡ μνήμη ἡ δική σου
 Θὰ μένη μέσα 'ς ταῖς καρδιαὶς, ψηλά ἡ ἀναλαμπή σου.
 Καὶ ἂν ἀμοιρολόγητα τ' ἀδέρφια σου ἐχαθῆκαν *
 Καὶ σὺ κακογεράματα νὰ σωριαστῆς τὸ εἶπαν,
 Λιθάνι αὐτὸ τὸ δάκρυ μου ἄς ἦν 'ς τὸ λείψανό σου
 Κι' ἀκόμητη κερδοσὰ εἰς τὸ μνημόσυνό σου.

A. B. ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

Ἐν Κερκύρα τῇ 1 Δεκεμβρίου 1892.

(*) Εἰς τὴν θέσιν ἐστ' ἡ ἀνηγέρθη ἡ Βασιλικὴ Πόλη. Ὑπῆρχεν ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας μάρτυρος Νίκης.
 (**) Δι' τέσσαρα Πύλαι, ἡ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς Σπηλαίας, ἡ Βασιλικὴ καὶ ἡ Ῥαυμόνδου.

(*) Ἡ Πόλη Ῥαυμόνδου καὶ τὰ τείχη.

384 1011